

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 13 — 'Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΥΡΤΗΣ.

Πρωτεύον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Ἀθμ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π.μ.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗ.

Αἱ ἐνέργειαι τοῦ σχολαστικωτέρου τῶν διπλωματῶν, οὐς εἶδεν ἡ ὑφήλιος, ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Τὸ ζήτημά μας ἐπὶ τέλους ἔγεινεν ἐπιστήμη, διὰ τὴν σπουδὴν τῆς ὁποίας ἡ Εὐρώπη ἀπεφάσισε νὰ σταλοῦν ἐπὶ τούτῳ ἐπιστήμονες — ὅχι διπλωμάται — ἵνα σπουδάσουν ἐπιτοπίως τὸ ζήτημα τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐπιστῆμαι εἶνε ἀτελεύτητοι, ἀτελεύτητον θὰ εἶναι καὶ τὸ ζήτημα.

Ἐξ ἔθνικῆς φιλοτιμίας πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν νέαν αὐτὴν ἔδραν εἰς τὸ Πανεπιστήμιόν μας.

Παρακαλοῦμεν ἐπομένως τὸν κ. Αὐγερινὸν νὰ διορίσῃ καθηγητὴν εἰς τὴν νεοσύστατον ἔδραν τὸν κ. Δηλιγιάννην.

Διάδοχον δὲ τοῦ κ. Δηλιγιάννη εἰς τὴν θέσιν ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ διορίσῃ τὸν κ. Κρέμον.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Λέγεται ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν φόβου ὁ δεινότερος μαθηματικὸς δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ οὔτε μίαν πρόσθεσιν.

Κίνδυνος λοιπὸν ἐπίκειται μήπως καὶ ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ φόβου τῆς πτώσεώς του εὕρισκόμενος, πηγαίνων νὰ κάμῃ πρόσθεσιν, κάμῃ ἀφαιρέσεις.

Ἡ συγγραφικὴ ἐν Ἀθήναις ἔκαμε πολὺ ὑψηλὰ βήματα. Μετὰ τὸ ἐν τῇ Ἑστία ἄρθρον τῆς Βασιλίσσης, εἶχομεν ποίημα τοῦ κ. Σκουλοῦδης ἐν τῷ Παρθενῶνι.

Πληροφοροῦμεθα δὲ ὅτι προσεχῶς θέλουν γράφει τὰ ἐξῆς ὑψηλὰ πρόσωπα περὶ τῶν ἐξῆς ὑψηλῶν θεμάτων:

Ὁ κ. Χαδζηπέτρος, Περὶ διαχειρίσεως ἀνακτόρων.

Ὁ κ. Πάνος Κολοκοτρώνης, κωμῶδιαν, ὑπὸ τὸν τίτλον Πῶς τελειώνει πέντε μηνῶν διπλωματία εἰς ἓνα ἄρραβῶνα.

Ὁ κ. Τσιγγῆρος, Περὶ συνομολογήσεως κερδοσκοπικῶν δανείων διὰ συνεταρισμοῦ καὶ κολυγῶν.

Ὁ κ. Ψύχας, Περὶ μετασχηματισμοῦ τῶν νερῶν τοῦ δήμου εἰς ἀσύδοτα ὑποβρύχια.

Ὁ κ. Νεγροπόντης, Περὶ εὐγλωττίας, σιτηρῶν, Γλάδ-στωνος καὶ ἀχύρων.

Εἰς τρικουπικὸς ὠμίλει μετ' ἀγανακτήσεως περὶ τῆς ἀ' Εφημερίδος διότι ἐζήτει ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν κ. Τρικούπην ἐν ἄρθρον δημοσιευθὲν ἐν τῷ ἀ' Ἀνατολικῷ Κήρυκι » Κωνσταντινουπόλεως.

Μεταξὺ ἄλλων ἔλεγεν :

— Αἱ ἐφημερίδες πρέπει νὰ ἴστανται ὑψηλὰ !

— Καὶ τότε, ἐρωτᾷ ἕτερος μετ' ἀπορίας, πῶς θὰ τῆς διαβάζουμε ;

Ὁ κ. Θαλασσινὸς (Τερνῶ) ἀναχωρεῖ, ὡς μαθηθάνομεν, ἀφοῦ συνδιήλλαξε ὅλον τὸ ἀθηναϊκὸν Ἀϊ-Λάϊφ ὑπὲρ τῆς ἰδέας ὅτι δύναται γαρσίᾳ ὦν νὰ προσκαλῇ οἰκογενεῖας.

Τὸ ἄστρον τοῦ κ. Θαλασσινοῦ ἐν Ἀθήναις ἦτο χρυσοῦν καὶ διὰ τοῦτο εἰς ὅλα τὸν νῦν ὥσεν.

Βισέβαλεν ὡς ξένος καὶ φεύγει ὡς ἐγχώριος.

Αὐτὰ ἔχουν οἱ κατακτηταί.

Ἐπὶ τέλους οἱ φοιτηταὶ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς θ' ἀκούσῃ καὶ αὐτοὶ τὰ πρῶτα στοιχεῖα θαρβινισμοῦ, ἀφοῦ ἐν Εὐρώπῃ ἀπὸ δεκαπενταετίας ἤδη ἐχάλασε κόσμος περὶ τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελιζέως.

Καὶ αὐτὸ τὸ ὀφείλουν εἰς τὴν ἀληθῆ παιδείαν καὶ τὸν φιλοπρόοδον ζῆλον τοῦ καθηγητοῦ τῆς φυσιολογίας κ. Ζωχιοῦ.

Ἐπειδὴ συνήθως οἱ νεοκράται εἶναι ἀμαθεῖς ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι ἡ ὑπηρεσία των εἶναι νὰ κρατοῦν τὸ νερό, καὶ νὰ στεροῦν οὕτω ὕδατος πολλὰς οἰκίας καὶ ξενοδοχεῖα.

Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τὸν κ. Δήμαρχον νὰ ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά των καὶ νὰ τοὺς βαπτίσῃ χεροχύτας.

Μεταξὺ δύο :

- Διὰ τί λέγονται αἱ παρήλικες μεσόκοποι ;
- Διότι ἔχουν κομμένα τὰ μέσα των . . . ἐκ τῆς ἐργασίας.

Πάσχων τις ἐκ καλαμπουρομανίας ἔλεγεν, ὅτε εὕρισκετο εἰς στιγμὰς τῆς περιόδου του, ὁμιλῶν [περὶ τῆς κ. Μινέλλης :

— Εἶναι τῶν ἀηδῶν ἀοιδῶν ἀηδῶν.

Συναντᾶται ἐν τῇ δδῶ εἰς μικρὸς τὸ δέμας ὑπὸ φίλου του :

- Μὰ πῶς δὲν φαίνεται σ' τὸν κόσμον, τὸν ἔρωτᾷ οὗτος.
- Φίλε μου εἶμαι *μισάνθρωπος*.
- Ἄ ! ξεύρω, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, εἶσαι *μισὸς ἀνθρώπου*.

Εἷς ἐκ τῶν γαλλίζόντων νέων ἐζήτει νὰ παραγγίλῃ εἰς τὸν ῥάπτῃν του πανταλόνι ἀνοικτοῦ χρώματος.

Καὶ τῷ λέγει :

- Je veux un pantalon ouvert.
- Ὁ ῥάπτῃς τῷ ἀπαντᾷ :
- Ça dépend de votre courage.

Διηγεῖτο τις ἀνοησίαν τινα φίλου του.

— Πὲς τοῦ φίλου σου, τῷ ἀπαντοῦν, ὅτι αὐτὸ εἶναι βλακεία.

- Ὅχι δὲ, εἶναι πολὺ μεγάλη λέξις.
- Ἐ ! τότε 'πέ του μιὰ μικρὴ λέξι, ὅτι εἶναι βλάξ.

«ΕΒΓΗΚΑΝ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ!»

Ἦτον ἡ γενικὴ ὁμιλία τὴν παρελθούσαν Κθριακὴν.

Κατὰ τὸ πατροπαράδοτον ἔθιμον λίαν πρὶ ἐθεάθη ἡ **Καμήλα**. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐθεάθησαν τὰ **ῥόπαλα**, μετὰ μεσημβρίαν οἱ **Μακεδόνες** καὶ τὸ **γαῖτάνι** καὶ τὸ ἑσπέρας ἠνάφθησαν αἱ **ῥετσίνες**, ἠκούσθη τὸ **ντακούλε**, ἡ **γκάϊδα** καὶ τὸ **τραγουδι**.

Μέχρι δὲ τοῦ μεσονυκτίου εἰς τὰς **ταξέρνας** ἐτραγουδεῖτο τὸ :

Κατηγοροῦν τὴ γάτα μας
Καὶ τήνε λένε γραία
Πῶ 'χει τὰ μάτια γαλανὰ
Καὶ τὴν οὐρὰ μακρὰ
Σύρτο παναθεμάσε
Παπούτσια μὴ λυπᾶσαι.

Οἱ Κοῦχοι.

ΚΑΝ ΔΙΝΕ ΜΟΥ.

Πετᾷ κανεῖς στὸν οὐρανὸ, σὰν βρίσκεται κοντά σου.

Εἷς τὸ πλευρὸ σου ἄφησε νὰ κάθωμαι, κυρά·

Ἀφοῦ σ' ἐμένα, ἀγάπη μου, δὲν δίνεις τὴν καρδιά σου,

Κἂν δίνε μου φτερά.

Νίκος.

ΗΧΩ ΤΩΝ ΣΑΛΟΝΙΩΝ.

Ἐν Ἀρχαιολογικῇ αἰθούσῃ ἐκάστην πέμπτην χορεύουσιν.

Εἶνε ἀρχαιολογικὴ καὶ ὁμως ἐν φοβερᾷ ἀντιθέσει σφριγῶσα νεότης συγκεντροῦται ἐν αὐτῇ.

Τὴν παρελθούσαν πέμπτην ἦτο ἐκ τῆς κακοκαιρίας ἴσως ἀραιά, καὶ ὁμως πάλιν ἐμετρήσαμεν δύο ἀστέρας πρώτου μεγέθους καὶ ἓνα δευτέρου.

*

Ἦτο ἐκεῖ τὸ γλυκύτερον στόμα τῶν Ἀθηνῶν.

Λευκὴ ἐσθῆς περιέβαλε τὸ τορευτὸν σῶμα.

Ἐκ τοῦ ἀλαβαστρίνου της *carre* ἐμάντευες πολλά . . .

Ἐν δόμινον τὴν πλησιάζει, τῆς δίδει ἀνθοδέσμην.

— Μὰ, κύριε, ἀπὸ μασκαρᾶ δὲν μπορῶ, ἀπαντᾷ ἡ ὁδάλισκη ἐν μειδιάματι ἐπιδεικνύουσα ὁδοντοστοιχίας ἐπικινδυνωτέρας κανονοστοιχίας.

— Κυρία, τὸ μπουκέτο δὲν εἶνε μασκαρᾶς.

Ἡ Ὀδάλισκη γελά καὶ τὸ πέρνει.

*

Δὲν συνειθίζω νὰ χορεύω, ἀρέσκομαι ὁμως βλέπων τοὺς ἄλλους χορεύοντας.

Ὑπὸ τὸν μεθυστικὸν ῥυθμὸν βαλλισμοῦ τοῦ Στράους, ἔρχονται καὶ παρέρχονται ἐνώπιόν μου τὰ ζεύγη. Καὶ ἐνθυμούμαι τὸ τοῦ Prudhomme :

C' est comme une fuite eternelle,

C' est comme un éternel retour.

*

Πλησίον μου ἔχω τὸν Φιλοποίμενα μετὰ τὴν Γρυπαρικὴν τοῦ λίμαν.

Ἐν κόκκινον δόμινον τὸν πλησιάζει.

— Καλησπέρα, ψυχοπατέρα τοῦ Γρυπάρη.

Ὁ Φιλοποίμην σκυλλιάζει.

*

Ἐν δόμινον προσφέρει εἰς τὴν ὁδάλισκην ζαχαρωτὰ (φοντάν).

— Μὰ κύριε καὶ γλυκίσματα ;

— Βλέπετε πάλιν, κυρία μου, πόσον καλοὶ εἶμεθα· ἐσεῖς *φαρμάκια* . . . κ' ἐμεῖς γλυκά.

*

Εἷς τὴν 1 καὶ 1/4 ἐφύγομεν ἀποκομίζοντες ἀναμνήσεις γλυκείας, εἰς ἃς οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν ἡ τῶν οἰκοδεσποτῶν εὐγένεια καὶ περιποίησης.

Ἡ αἰθουσα ἐκεῖνη ἢ ἔχουσα τὸ προτέρημα νὰ εὐχαριστῇ ὅλους τοὺς κεκλημένους, (προτέρημα σπανιώτατον ἐν Ἀθήναις, ὅπου τὸ ἓνα μᾶς βρωμᾷ καὶ τὸ ἄλλο μᾶς μυρίζει) ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς τὴν ἑσπέραν τοῦ σαββάτου.

*